

Sketskes fen Fetse Greidema.

V. UNDER DE PARREBEAM.

Och, hy hie altyd hwet famkeseftich west, en det iensum op 'e romte wenjen hie him ek hwet weaklik bliuwe litten. 't Fjild mei syn wide moaijens spriek ta syn djip ynderlyk en it wolkegriis en it himelblau wier oan syn siele bisibbe, mear as de minsken, dy't er nea rjucht bigripe koe. Heit en mem hâldden o sa fen him, hjar iennige, mar det wûnder-teare yn him bigriep sels syn mem net, hij fielde it dúdlik. Och it minske hie in swiere sile hawn to lûken, lyk hjar hannen ilich wierne, wier ek de tearens fen it frouwêzen yn hjar oerhirde.

Under de bargemottebeam lei er dy Sneintomoarn. Hwet stiet er to pronkjen yn blossomtoai, dy trouwe âlde, dy't jier op jier syn swiete fruchten for de biwenners fen it lytse stjelpke oer hie, en ho hearlik wier nou al de swietrook dy't op dauwewjukken oer hûs en hôf sweve.

En dêr wier ek hwet fen swietrook en blossomgeur yn de jongfeint syn tinken. Sjuch op de feinteforiening wier er net efterlik. Hy lei der him tige op út om syn wirk dêr mei fiksens to dwaen en sadwaende hie er de Foarsitter Okke fen Winigea ta frjeon krige. Hja liken oars net folle op eltsoar. Okke, de bitûfte, op it wird birette, by de frouljue yn in tige bledtsje steande, en Skelte de sêftaerdige en mijende jonge, dy't him yn 'e wrâld net sa bêst rêdde koe. Mar de herten hienen spritsen, en hja hienen eltsoar yn 't herte sjen litten. Foaral hie dat foartgong nommen, mei't Okke forkearing krige hie mei Gelske, de wol hwet bleke, mar dochs kein útsjende dochter fen mounler Stjirisma. En Skelte biwûndere de ljochtens, dy't der kommen wier op syns frjeone paed, en der wier hwet yn him fen in stille forhoping.

De blossomblidens fen de parrebeam tsjoende him in faem foar 'e eagen, kein as de maitiidsstrielen, trinten fen stap en ljochtsjend fen each, blank as in dou, mar ek dryst yn hjar dwaen en spotsk yn hjar wird; hie syn frjeon wol goed dien mei de dimmene Gelske to kiezen for de folle mear op Okke lykjende Heabeltsje? Doch, as er ea syn each yn frijmoedigens ta Heabeltsje

opslaen mochte, hy fielde it, scoe er fen hjar mear forwachtsje kinne as ea Gelske him jaen koe. Mar o syn bleujens en den dat frij útsjende gesicht fen 'e glundere Heabel! As dy mei hjar kammeraetske Gels, sneintojouns noch ris in „slach om" wier, wisten alle jonge bazen, dat it in swier stik wurde scoe, sa'n ien to bilêzen.

En dêrom twivelje ik net ef Heabel tinkt folle mear oan dy, as oan immen oars, hie Okke okkerdeis yet sein. Do wier der in wird fen tank west yn Skelte syn moed, in wird fen tank oan Him, Dy't ek yn syn herte de ljeafdelangstme lein hie, oan Him, Hwa't er fen syn earste tinken ôf tabihearde.

Mar letter, do dy earste sinnige Maerte-sneintojoun, do't de stillens sa fier oer 'e fjilden laei en hja elkoarren op 'e efterwei met hienen, wier syn hope wer gâns bilune. Heabel dych it wird, sels Okke hie der genôch oan om op de rake setten de rjuchte weromsnoerrings to jaen, en Skelte fielde him de lytse, de neatbitsjuttende, mear as ea tofoaren. En wist er net to goed út syn boeken, det manljue biminne mei it each, mar frouljue mei it ear?

Lykwols Okke bleau folhâlden, det der yn det hertsje safolle omgyng, det der ek sa'n teare fieling yn wenne, det hjar tinken ek faker by de bleuje jonge wierne. Ho koe Okke der bykomme? Scoe se Gels hwet skine litten ha?

't Wier in stille neisimmer-sneintojoun. Oer it lytse stjelpke oan de batenwei laei hwet fen de wijng út fiere fierten, fen de bliidens fen 't lang forline.

De beide frjeonen hiene de thé op, en seagen ris efkes oan 'e hússide. „Nou mar dy stiet der goed foar", sei Okke, wylst er op 'e rykforsjoene bargemottebeam wies.

„Dêr scoest wol in pear fen ha wolle", pleage Skelte, „mar pas op, stek de bûsen net fol, oars mocht Gelske hjar joun ek yetris forite".

„'t Wier better detstû Heabel in pear taprakkeseearrest, net to witten hok fortuten dit docht", dych Okke werom. „Wist' wol hwet ik graech lije mei, dû wirdst hwet mânsker yn dyn dwaen. Ik mei graech ljue lije, dy't fyn fiele, mar rin dêr mar net al tofolle yn 'e wrâld mei to keap. De wrâld is hird, myn jonge."

„Wis al, mar ik kin my fen in hopen Christenen dat sa min bigripe."

„Och, det komt, omstû allinnich it bûtenste sjen kinste. Hastû de triennen fen de herten wolris sjoen? En bûtendat, it is forkeard ha to wollen, det alle minsken lyk as yensels wêze scille. Der binne gjin twa gelikense, en hwet seit de Bibel: hwa scoe witte hwet yn 'e minske omgiet as allinne de geast fen de minske dy't yn him is? Dêr hast Heabel bygelyks: Gels hat my faker as ienris fornijd, ho't dy yn hjar stille stounen pleitet op it Godlik forboun, det ek hjar yn him opnommen hat. Scoest' sa net sizze, nou?"

Tankber seach Skelte nei syn frjeon. „Bliid soks to fornimmen. As it ea safier yetris kaem, ik scoe nea gedoente ha kinne mei immen dy't der mar hwet licht oerhinne giet."

„Ne, dat wist ik; mar om op dy parren torêch to kommen, dy blinke yen dochs moai yn 'e eagen."

„Nou skodzje ris, mûlk fâlde der wol in pear del."

„Hwet dogge jim dêr, dogeneaten dy't jim' binne!" rop fen 'e wei ôf in heech frouljueslûd. „Wol' jim' wolris gau meitsje det jim' der weikomme?" Skelte seach hielendal forheard op, hwêr wiennen de fammen sa gau weikommen? Dêr stie Heabel yn hjar donkerblau klaed, 't wyt siden bloeske forwege op 'e mjitte fen hjar wurden, en ûnder it ljocht strieën hoedsje flikkeren de gutige eachstjerkes en glânsen de lichtread opkleure wankjes. Gelske, mear skruten stie heal-en-to-healle efter hjar frjeondinne biskûl.

„Jim' meije jim tominsten skamje, det jim' twa earne jongfeinten sa oer 't mot komme", joech Okke fen him ôf. „Pas mar op en fordwael net yn 'e frjemdte." En wilens skodde er oan 'e beam, det de bargemotten by twaën en trijen tagelyk yn 't gêrs delfoelen.

„Nou wy krije ek wol in pear parkes net?" sei Heabel, „Wy hawwe der just sa'n reis om makke." En wilens loek se Gelske mei nei de homeije ta.

„Hwet moat det?" lústere Gels mei in tige kaem, „wy hawwe ommers yet mar sa koart forkearing, it kin wol wer út."

„Stil ju, kinst it better bigeare?"

„As jim' in parke ha wolle, scill' jim' wol oer 'e helte komme moatte. Wy hoege se fêst net to bringen", doarst Skelte to sizzen.

As de stillens him deljowt oer 'e fiere fjilden en gjin minske-eagen de heimenissen fen hwet jong-opbloeiends skânsearje, ûntjowt him just det keine libben op it suverst en moaist.

Laei der gjin wûndere wille yn dy fjouwer pear jongeminskene eagen, do't hja de swiete fruchten fen 'e rike beam biwûnderen, dy't Skelte mei in foarse skoer nei ûnderen tommeljen dych? Wier 't om 'e moaije motsjes allinne?

Skelte krige in pear fen 'e glânzichsten út it gêrs, mar Heabel wist mei in skeane slach se him út 'e hannen to krijen. Koe er det sa gewirde litte? Wylst it linige fanke se opkrige slacht hy de hannen der wer nei út, mar hja dêr op fortocht ûntspringt it yet krekt yn 't hoekje fen stek en murre. Net in min plakje, tinkt er, en slacht de earmen om hjar hinne, om de heech útstitsene hân mei de twa bigearliken nei ûnderen to twingen.

Mar hwer bliuwt syn oermacht? In swiete tsjoening fen fammene kleans-myldens giet oer him, en yn syn earmen hâldt er sa'n libben linich wrakseljend frouljueslichem en deun is er oan det frisse holtsje. 't Brûzet yn him op en heech tilt er hjar fen 'e groun, wylst syn eagen yn hjarres sjugge, ien tel, mar djip, o sieledjip, hwent ek hja jowt hjar oer yn 't goudenst lok.

Mar in lûde frouljueslaits gjalpt dêr oer hinne, de útstitsene rjuchterhân hat de parkes Gels yn 'e skerte smiten. „Scil ik se net ha, den dû ek net", pleaget se, „hja binne to lekker det in manmins' se goed weardearje scoe."

„Frouljue binne yen altiten to snoad", heart er Okke flak foar him oer sizzen, en opslach is syn omtinken dêr wer. Der is readens fen moedigens en forlegenens tagelyk op syn troanje.

Op it bankje oan 'e hûsside wirdt de bût earlik parte.

Oer de wiide fjilden dreau de wite dauwe yn sêfte galen, de stûken op 'e boulannen liken as skippen yn dy blanke weagen to lizzen en heech oan it ynblauwe forwulft priede de silveren jounstjer.

Blidens fen stille majesteit yn swiete langstme nei 't oansweevjende nachtwûnder glimke oer 'e lustrjende mieden. En hearlikens om biidzjende takomst, as nacht, ûntrochsjenber, mar oerwinkle mei de stjerreglânze fen noegjende minne sparkele yn 'e herten fen de beide jonge pearen, dy't dy joun yn 'e stille skimer de wei nei it doarp út kuijeren.

Dat wier de wijde joun fen de hillige ljeafde.

VI. TEATSKE.

Dizze wurden binne wijd oan 'e neitins fen Teatske, it blierhertige fanke, det wy sa jong nei it tsjerkhôf ta bringe moasten. De measten fen ús, maitiids-flinterkes dy't wy wiernen, koene der neat fen bigripe, det it sa gean koe. En det ik dêr wol aen fen hie, wier my lange jierren in blidende woune, dêr't ik yet de groede fen oerhâlden haw. En nou is sy den ek al wer by de measten fen uzen lang forgotten, mar as ik lâns it lytse tsjerkhôf dwael, stiet hjar byltnis yn folle klearens wer foar my.

Wy wiernen sa'n gesellich ploechje, do't wy nei de Sangforiening teagen en nou binne wy út-elkoar stoud as in keppel einepykjes dêr't in groujonge in stien yn smiten hat. En elkmes fen ús hat syn swierrichheden. En ik scoe hast sizze, de bêste fen ús leit op 't stille hôf, nou al lange, lange jierren, en mar inkelden, dy't yetris om hjar tinke. Mar scoe ik dy blierhertige forjitte kinne?

Yn 't sjongen hie 'k myn plak skean efter hjar, hja hoechde mar effen oer 't skouder to kypjen om my gewaer to wurden, en ik wist it sa wol oan to lizzen det se dat faker as ienris op in joun diich.

En as wy útkamen trof it gauris det it fanke deun by my wier. Ik seach it oan it ynlik glânzjen fen hjar ljochtblauwe eagen en ik mirk it oan hjar laits for my, det ik hjar net ûnforskillich wier. En ik hold fen hjar, djip en tear, ik scoe hast sizze lyk as in dichter ljeavje moat. Mar dichters brûke hjar forstân *net* en ik *al*. En dêrom, dat iene wearhold my. Sa scil it my jimmer ta missedie wêze, det ik mei in ljeavjend herte boartsje doarst, det ik hjar hope joech mei myn each en died, hwent hja wist wol, nei oare fammen taelde ik ek net.

It trof sa det sy by hjar kammeraetskes Afke en Sjouk op 'e thé wier, — it wier in Sneintojoun yn 'e lette hjerst — det ik by dyen hjar broer in foech boadskip for ús feinteforiening meitsje moast. Hy wier oan 't foerjen en ik siet op 'e bûthúsbank djipsinnich oer ús saken to riddenearen. Dêr waerd de mildoar opdien en de trije fammen kamen gysgobjenderwize it bûthús yn. „Joun jimme, goed soun, nou dat treft”, lake ik, en ik seach det Teats in kleur krige. Fen blidens wol 'k leauwe. Wy miraeklen in foech kertier mei eltsoar en de sisters stieken wer yn 'e hûs.

Mar hiel gemoedereard bleau Teatske by my op 'e bank sitten. O dy tsjoen fen hjar laits en de longer fen hjar mûlke der deun oan my! Scoe 'k myn earm om hjar hinne slaen, hjar nei my tahelje, lyk myn herte it my opdroech?

Dêr foel myn each wer op hjar lijerich útsjuch. It gyng my wer troch de holle, ho't hjar beide sisters útsukkele wiernen. Hwet lijen scoe 'k my mûlk op 'e hals helje?

„Woest my efkes ljochtsje, det ik de hynsders noch in topke yn 'e krêbbe jow”, rôp Gerke ûnder út it bûthús wei, en ringen sprong ik oerein en liet hjar dêr sitte.

Do't wy wer yn 't bûthús kamen, wier 't fanke wei.

Ik bleau dy jouns to kofjedrinken en sy en ik moasten togearre wer nei 't doarp. It hie foar in skoftsje reind, de moanne kipe suterich twisken de heisterjende wolkems troch, dy't de rûzige joun troch 't loftrom jage en yn 't westen skouden wite wetterige koppen út 'e hichte. Yn 'e reiden forwege in kleijend liet en oer 'e fjilden glimre in dizich wiet.

Us praet woe net flotsje, dêr wier hwet kâlds yn myn wize fen dwaen en sy joech my mar amper biskie. Der woechs yn dy inkelde minuten twisken ús in skiedende toarnehage, dy't hope en langstme wreeddiedich tostiek. Do't wy ôffusken miende ik in trien yn hjar eagen to sien.

Foarby, for altyd foarby dy dagen fen blomkjende minne.

De oare *simmers* gyng it yet wol, mar do't it wer hjerst waerd, bigoun 't der mei Teatske net goed to wurden. It gyng op in sukkeljen en de moaije reade kleur fen hjar rounne wangen waerd linkende wei. It ynkommandearre hjar. Sjonge mocht se net mear. Hja hie oars sa'n suvere altstim en 't sjongen wier hjar lust en hjar libben. As hja for in kear noch alris yn 't sjongen kaem, wier 't as harkster. Nei my seach se net mear om, en ik, och ik wier for 't each deselde bleaun, ik song en lake; hwet laei de wrâld deroan gelegen, det it herte syn eigen bittere drôfnis hie?

Alle middels ta hjar bihâld oanlein joegen neat. Sy gyng nei Ljouwert, it hjitte det se der oan opperearre wurde scoe, mar de dokters dêrre lieten hjar sûnder der eat oan dien to hawwen wer gean.

Ik sjuch se noch foar my, lyk as ik hjar for 't lêst yn 'e tsjerke seach, sa wyt as in doek en de hals alhielendal yn 't wynsel.

Ik mirk det de treastfolle wurden hjar goed dyngen, en yn hjar each laei wer de ljeafde, mar heger, mar himelsker tocht my.

In heal jier letter is 't bard. Op in simmerske maitiidsdei hawwe wy hjar to hôf brocht, de fûgels floiten en de blommen bloeiden; en in forwylge roas waerd yn 'e swarte modder delli'ten.

En yet is der in trien yn myn each, om't der rouwe yn myn herte is dêr't ik gjin rjucht haw om dy ierforstoarne to tinken en dôchs bin ik it dy't it meast fen ús allegear hjar yn myn ûnthâld haw.

VII. LETTE BLOEI.

Do't er troude, bigoun er der in lyts bytsje aen fen to krijen, det der in keamer yn syn herte wier, fol fen himelske roazen en flonkerjende jewielen, dêr't syn wiif nea rjucht de rykdom fen oersjen koe, en dat scoe ek him earmer meitsje. Allinne to wêzen mei yens skatten sûnder meidiele to kinnen oan dy't yen it neiste is, is ommers as in huverjende iensumheit.

Mar syn frjeonen achten him tige lokkich. Ienlingsoan as er wier, koed er syn heite spiltsje alhielendal oerkrije. Dy tsjien pounsmiet bêst eigen lân wier in moai bigjin. En den det kreaze byderhante wyfke. Ut in laech fen wrotters en wramers, dy't foarút gien wiernen yn 'e wrâld.

Do't Sweitse sa'n great jonge wier, ja letter as jongfeint ek, wist nimmen rjucht, hwet men fen him tinke moast, sa'n nuvere dreamer wier 't. Just net loai, mar sa sûnder omtinken. Mar de wrâld wist net hwet der yn 'e jonge omgyng. Uren oanien koed er him formeitsje mei de ljochte hertsjes fen de filettige swealtsjebloemen to biwûnderjen, ef to digerjen nei it sêfte kleuregoud fen 'e maitiids-skieppewolkems, ef to harkjen nei de hege trilders út 'e ljurkekieltsjes, nei 't sêfte rûzjen yn 'e beammen oan 'e hús-side en troch 't reid yn 'e marswâl. En den naem er de pinne om op to teikenjen de yndruk fen syn gevoelich herte, as it flotsje woe syn tinzen yn fersen gear to stallen.

Och it wier mar lytswirk, mar der trille in hillige fieling yn dy ienfâldige ferskes. Ho tilde him it herte, do't er for de earste kear in inkeld fers fen sines printe foar him seach. Hy koe der dy nachts net fen sliepe.

Lykwols sokke drôgerijen passe net for in gernier. dy't de foet by de kûle hâlde moat. 't Libben is proaza.

Hied er yn syn jonge dagen it flinterlibben trochboarte, mei't er flif-en-tweintich jier waerd bigoun er himselme ôf to freegjen hwet der einlings fen him groeije moast. En hy keas it hirde libben mei syn bodzjen en striid, opwirkje scoe hy syn heite spiltsje ta in boerkerije, de tiden liken ginstich, en strak — hjir kamen de dreamen wer út 'e hoeke — scoe hy in wyfke siikje, dat him ljeavje en him bigripe scoe, en dêr't hy oan sizze koe, hwet der song yn syn ynderlyk. Ommers, frouljue binne sêft en trochgrounje poëzije, net wier? Lit him den gjin kinstner wurde, hy scoe dochs yn syn dichtersiele bigrepen wurde.

Do't er Ruerdtsje kennen leard hie, wier nije blidens oer him kommen. Wier hja net kein as in swealtsjebloem mei dy blauwe eagen en trinten as 't riizjende roeikjende reid? Ho ryk wied er do't er út hjar mûle it jawird fornimme mocht. It wier dy rêstige winterjoun, do't oer de wytbirûgle fjilden de sêftens fen it moanne-ljocht dreau en de stille stjirkes yn it hege blauwe fen ljeafde sparkelen. Hy hie spritsen yn heger wurden as oare boerejonges it tsjin hjar fammen dogge. Ruerdtsje hie hwet nij opheard, mar yn blidens hie hja hjar oerjown oan dy knappe jonge, dêr't se by opsjen moaste om't hy sa folle mear wist as syn gelikens, en dêr't hjar heit-en-dy fen sein hiene, det it sa'n bitûfte gernier wurden wier. Hja hie yn sterk opwaeksjende ljeafde nei him harke, mar bigrepen hie hja him net. Dat die letter faekris bliken as hja him hommels yn 'e reden foel en oer deistige dingen petearre dy't for him net folle om 'e hakken hiene. Dat wier him as in slach yn 't gesicht, mar wier 't net in sêfte hân, dy't dy slach diich, en in ljeaf mûltsje dêr't wilens in goudene laits om woechs? Sa tocht er sims det er mei syn heechdraverijen sels wol mis wêze scoe. Och, de minsken om him hinne wierne ek sa net. En yn teare fieling for syn sieleskatten liet er dy mear biskûl.

En do't hja op de dei fen hjar trouwen wakker op snjit wier mei al 't moaije om hjar hinne, mar gjin ear like to hawwen for syn wurden oer de heimige takomst dy't hja nou tomiette gyngen, do kniesde yn syn herte de roas fen de blide forwachting en yn hjar plak skeat de lylje fen 'e wêmoed op. Tear fen herte as er wier, koed er 't net hawwe det syn ljeafste ynlike tinzen yn 't

sûnder erch „hwet wolst' der mei sizze?" toskeind waerden fen dy't him it ljeafste wier op ierde, en syn poësjie waard it krûdtsje-roer-my-net fen syn siele.

't Roun Sweitse Harings tige mei yn 'e wrâld. Syn boerkerij waard linkendewei greater, hy koft der altomets in stikje lân by, en do't er in foech fyftsjin jier trouw west hie moast er in nije stjelp sette litte, en dy alhielendal nei de easken fen 'e tiid. En den syn wiif! Krigel warde se hjar, libbe mei hjar man mei yn alles hwet de boerkerij oanbilange, sûnder him it heft út 'e hannen nimme to wollen. Mar boppe alles wier hja yn hjar húshâlding to plak. Skripte Sweitse om de sinten by elkoar to *krijen*, hja wist se mei diger bileid by elkoar to *hâlden*.

Fiks en soun woetsen de bern op, trije jonges en ien famke, allegear suver it evenbyld fen hjar mem, rea fen wang en blau fen each. As se jouns meimankoar om 'e hird sieten, forhelle heit alderhande sizkes út âlde en nije tiden, hyndere mei de bern en wier alhielendal bern rrei. En as heit den 't jongebet útspriek, den tilde him it herte fen tank oan de ryk-jaende Heit yn 'e himel, Dy't him goeddiich boppe mjitte, boppe folle oaren, dy't to wrak-seljen hiene mei misse gewassen, fêsyktme en -stjerte.

Ek yn syn iensumheit koed er dêr sa lyts ûnder wirde. — Tank Heit, Dy't my laetten, tûzenris tank: ik bin ryk, ik bin lokkich. 'k Haw fen myn wiif net, hwet myn feintedreamen my foarspegelen, mar ik haw fen Jo in forstânnige húsfrou ûnt-fongen. Hja faget my 't swit fen 'e holle en by hjar jowt de rûzige wyn him del. In hopen fen myn frjeonen dy't mei ús de baen op-gyngen binne by de a bleaun, mar it is ljocht yn ús wente. 't Is inkeld en allinne Jins trouwe Heitesoarch. Ik haw do't ik Ruerdtsje frege, to min socht om jins segen, dêrom moasten Jy my ûnthâlde dat hja my djip-ynderlik bigripe koe, mar Jy brochten my yn dit alles tichter by Jo!

En de stille birêsting bloeide himelsblank yn syn herte op.

Mar syn earste ljeafde koed er nea folslein forjitte. Mei in pear fen de bêste letterkindige tiidskriften hold er him op 'e hichte, en sims koe 't him hommels oanfleane op stille jounen, det der poëtbloed brûzde efter de kile fen 'e kouwelker en ierpelwûder. Den waard it him to oermânsk en linige fersen, fersen fen natûr

en fen Godstsjinst kamen fen syn hân op it blanke pompier. Det wier yn dy dauwige neisimmerjounen, as de rêst him oer de fiere fjilden deljoech as mei inglewjukken. Mar oer syn fersen koed er net prate. In gernier heart him by syn wirk to hâlden lyk in skoemakker by syn leasten. Mei dy tins fen 'e bûrljue wier syn wiif it yn 'e groun fen hjar herte iens. Och, hja harke goedlik ta, as er hjar ris in moai fers foarlies, mar hjar oandacht wier by wirk en bern. En ûnder skûlnamme kamen syn fersen yn 'e wrâld.

It famke, Pytsje hjitte hja, hofolle hja ek fen hjar mem hie, wier yn alles hwet fynder, ek siet der gânsk oar aerd yn. Learen wier hjar lust en libben, en as heit song, moaije lieten, dy't er al yn syn feintetiden makke hie, twong se al mar om mear, mear. En letter song se sels mei. En de sangen fen dream en libben sonken djip del yn det famkeshertsje, dat ljeavjend hjar oerjoech oan de wijinge fen it liet.

Mar de heit, dy't fen 'e toarnen pript wier, moedige de dream net oan by it fanke. Hy hie op syn reis troch it libben forstân krige, miende er.

Opbloed ta de keinens fen in jongfaem libbe Pytsje yn 'e romte fen 'e wide fjilden hjar bidest mar tagelyk fleurich famkes-libben. Kreas wier hja as in Pinksterblom yn 'e mieden, ûnbisoarge hippele hja oer hjar biblomme wei as de flinter lâns de roazen. En libbe der yn hjar herte de langstme nei ien dy't sterker wier as sy, dy't hjar nimme en drage scoe as swierste en lichtste fracht, lyk de earn yn 'e suderlânnen syn jongen. — hja wist yn-bânnich dy langstme to bitommelen om't hja wist: nimmen ûnder de feinten fen hjar kunde koe jaen hwet hjar herte frege. Sa song ek de wêmoed for hjar in heimich liet.

Al lang hie hja heite boekkas trochsneupt, en 't wier al wer in moai tocht lyn, det se der efter kommen wier, det de stikken, teikene mei „Feike Fjildenga" fen hjar eigen heit skreaun wierne. En it wierne just dy ienfâldige, ljochte stikjes, dy't sprieken ta it djipst fen hjar siele.

Heit seach yn it bern it byld fen syn frou, mar heimiger, mar yn al hjar neibyëns fierôfsteander. Wierne der gjin jierren kommen en gien? Hy koe dochs net witte litte, hy dy't in man wier, sterke yn 'e striid op 'e hirde kluten fen 'e drege klai, dy't

hannelje en kwânselje moast mei bitûfte keapljue, det hy in bern bleaun wier? Syn ûntsach oer hjar moast him derfor biwarje det hja syn siele trochgrounje scoe.

Mar op in Sneintojoun, it wier do't de hagebeam bloeide en de protters yn 'e hege abeeljes hjar minnelieten úttsjotteren, hawwe se yn elkoars herte lêzen, djip. It wier do't sy mei hjar kleare stimme heite wêmoedfersen sa djip-earnstich foarlies. En do't se dat sêfte stikje fen „It fanke út 'e mieden" by't oargel songen, hienen hja de wurden foun. It wier hjarren, as wykte in skaed, dat hjar lange tiden yn healtsjuster hâlden hie, en det nou de blanke sinne yn ien gjalp hjar paed biljochte.

En nou't er de soargen for de boerkerij oan syn soannen oerlitte koe, en hy yn syn dochter it eigen ideael oplibjen seach, mar reinder en keinder, mar lottere yn 'e striid yn it gelove, — nou koed er de rjuchte glânze lizze oer syn poësjie, dy't er nou ûnder eigen namme útjoech, en al foarser en dudliker, mar ek blieder forriisden syn sängen.

Ek út hjar herte welle de poësjie. Heite technyk brocht hjar op 'e hichte, en hjar fynfielendens slipe fen heite fersen de lytse ûnsuverheden wei.

En do't syn dochter troude mei de jonge dominy, dy't sa waarm fen wird en suver fen styl preekje koe, wist hy det hja lokkich wêze scoe en tankjend knibbele hy foar Him, Dy't jown hie, det it yn 'e jountiid ljocht wêze mocht.

VIII. OP BRILLOFT.

„Earst it melken mei dienmeitsje, den kinst' dy joun noch genôch warre", hie de boer sein, en sadwaende wier 't al in bytsje let wurden, do't Wealtsje op reis rekke.

't Wier waarm for maitidswaer. De sinne striele him lyk yn 't gesicht, do't er de stoffige ryddyk lânsfytste. Mar dat bytsje moude koe him syn bêst sin net ûntnimme.

„Hwet bist yn 'e stisel, 't liket wol detstû trouwe scilste ynpleats fen dyn broer", lake Rjimkje fen Bote Skûtmakker.

„Ja, dû scoest ek wol mei wolle, mar 't sit der net oan", joech Weal torêch.

„Nou, Stytsje scil der ek wol wêze, dat makket dyn joun wol goed".

„Wis wol, mar as Freark der ek ris is en hy rekket mei in oare faem op 'e sutel, ho komt it den mei dy?"

Do't er fierder ried, moast er dochs yet efkes oer Rjimkje wurden neitinke. Hie det flardense ding it ek fen Stytsje en him ûnthâlden? 't Wier oars al twa jier lyn, mar 't skynde by de minsken yet net yn 't forjittersboek to wêzen. Siet it him deryn det him dat fanke ek yet net forgotten wie?

't Wier dy ljochte winterjoun west, do't hja togearre op 'e flaktenreedriden hiene en hy by de iperen hage ôfskie fen hjar nommen hie mei efkes, hiel efkes mar, oan hjar waarme lippen to kommen, det yn syn herte de ljeafde opwoechsen wier, heech en rein.

Mar, hy hie 't wol fornommen, 't fanke hjar heit wier der net sa tige foar; det jonge gûd moast nedich earst hwet mear fen 't libben witte.

En sont Stytsje op 't bilidenis-fraechlearen gien hie, hie der ek hwet mear earnstogens en efterhâldenens op det blanke foarholtsje ôfteikene. Nou Peaske hie se bilydnis dien, en de stille winsk om ek ta dy stap oer to gean wier al sterker by him wurden. En hy hie dy jonne tige ynlik bidden.

't Wier sa goed as tiid do't er yn 'e haedpleats oankaem. De bûrren wier swart fen folk, en it rea-wyt-en-blau hong, wol hwet slûk, ta'n mannich souderfinsters út. By de harberge stienen forske reauwen, en in tsjinstich man stie klear Weal de fyts ôf to krijen.

't Wier de hiele dei al gien en nou, trije ûre, scoene noch flif pearen by de treppen op. Mar amper hied er tiid in pear wurden mei broer Jakkele to wikseljen, de brêgeman hastige ta 't gemeintehûs yn.

Loftich op 'e tried kuijeren in stikmannich jonge fammen efter it pear oan. Dêr wierne Stytsje mei hjar kammeraeskes ek al. As frjeondinnen fen 'e breid scoene dy bitsjinje, hie er heard.

Yn hjar ljochte kleedaezje like hja him yet kreazer as oars. Hwet wier hja in rank opsketten bern en ho linich draeide dat kopke op it blanke halske. Gau efkes fûstkje en de spylflammen wisten to biwirkjen det Stytsje deun by Weal lâns kaem to rinnen. Koe 't oars ef hy moast hjar in earm jaen? 't Frouljuesearmke trille al efkes mar do't hy yn hjar eagen seach, mirk er wer dy ljochte myldens fen foar twa jier. Nou wist er 't: hja wier for him deselde bleaun en lokkich folgen hja de femylje by de treppen op.

Yn 'e folle seale klonken de amptlike wurden fen de boargemaster, en oer de hollen gyng de huver fen de wûndere takomst do't de pearren it „ja" biloofden. Mar sy scoene lokkich wêze, yn ljocht en leed, broer Jakkele mei syn Gatske, Weal wist it, hwent hja wierne ien yn gelove, en hie Jakkele net yn 't gebet de rie en de segen fen de Alderheechste oer dit trouforboun frege?

't Omritsje wier tige. 't Wier waerm yn 'e koetsen, mar yn in fleurich selskip wit men yen to genearen en kin men hwet útstean. It brúntsje mei de roaskes op it túch drafke sa trinten de wei del, as wist er det hy de jonge lokkigen to plak bringe mochte. Yn 'e efterste fen 'e trije weintsjes hellen de jonge fammen al ridlikjes gau in sjongsum stikje op, det it fier oer 'e iepene maitiidsfjilden klonk. De minsken op 't lân seagen op fen 't wirk en wiuwden de jongeljue in wolkom yn 't houlik ta.

En do't it jonge pear foar 'e preekstoel stie, waard oer hjarren lein de segen fen Him, dy't Adam syn Eva ta brochte. De ynlikens fen 'e hillichheit fen it gouden houlik dreau silligjend troch de hege tsjerkeromten. En it pear yn 'e eptich-swarte klean mei de wite houliksblom wier lokkich yn 't bûgjen foar God.

Yn it lytse húske op 'e ein fen 'e púndyk, dêr't mar in inkeld hús omhinne stiet, dêr't men yen frij ris útspeakje kin, waard de brilloft hâlden. Hjir scoene de jongeljue hjar deljaen, hjir scoe hjar de earste joun bliid makke wurde. De protters yn 'e griene klimmerbeam seagen forheard op do't hja dy rige brilloftsgasten kommen seagen, mar de klimmer sels glimke fen jeuchlike nocht.

Jakkele en Gatske sieten ûnder de mei roazen en linten forsiere spegel, dêr't mei sierlike krollen it *Hulde aan 't Bruidspaar* op teikene stie. En om 'e lange tafels sieten de fleurige gasten. 't Wier ringen in rûzige drokte. Brike setten hâldden de wille der yn, de fammen wisten, as de bal fen 'e mánljue útkeatst waard, him bihindich werom to slaen. En op de rounne wangen lake de bloeijende wille.

Yn foardrachten yn proaza en poëzije waard de loksteat fen it houlikslibben útmitten, en yn de kinstleaze lieten laei de bisieling fen 'e jonkheitsgloed. Meieltsoar songen de jonge fammen in trou-sankje, dat ien fen hjarren op in bikend wyske byinoar dichte hie. Dêr stie yn 't hoekje by de keamersdoar Styntsje mei in sêfte gloede op 'e weeldrige wangen, inkelde króltsjes hongen los foar

de lytse earkes lâns en op it foarholtsje lei de tins oan it goudene lok fen ljeavjen. Der boarte in glimke oer hjar wêzen, do't dy ljocht-blauwe eachjes Wealtsje sines metten.

't Wier al gânsk nei toalven do't Gatske heit mei it lêzen fen in haedstik út 'e Bibel en tanksizzing de gearkomste bi-einige.

Skean boppe it hege beamte fen 'e Kaeipleats glimke de sêfte moanne, en hjir en dêr yn 't donkere forwulft flikkere in frjeonlik stjirke hjar myldens út. Der laei hwet fen 'e paradysreinens oer de jonge ierde en do't yn 'e swijsume nacht de sibben en frjeonen hjar ôfjoegen, wier der ek stillens by hjarren.

Koe 't oars, dêr't se beide ien paed útmoasten, det Weal en Styntsje nêst elkoar kamen to gean en det de kammeraetskes hjar mar stil foarústrieken?

Fol binijing oer it greate lok dat hy kommen wist yn it fanke fen syn tins en dream, wist er gjin wurden to finen, sa fortroulik stapte it ljeaflike wêzen yn 'e skiere mantel deun oan syn side. De hillige ljeafde blierke yn syn rêstige eagen, oer hjar troanje glimke de laits fen it yen-jaen oan 'e ljeafste, en de jonge bledtsjes fen 'e wyljenbeam yn 'e weiswâl lústeren stilkes oer de hjar ûntjaende ljeafde.

Stil stie it âlde doarp yn 'e moannenacht. De lytsere wentsjes joegen hjar, as biskerming siikjend, twisken de greateren del en oer hjarren allegear, heech der boppe útstykjend, wekke de spitse toer fen de âlde, him great opjaende tsjerke. Tûzenkear wier Weal dit paed lânsgien, mar yette nea hie oer al dy hiemens de stillens fen ljeafde en trouwe him ta blidens west. Hwent yn twa herten lústere it liet fen it laitsjende ljocht.

Stilkes loek er in sêfte faem tsjin him oan en naem itselde as foar twa jier, mar mear ynlikens fen rêstige earnst laei oer hjar wêzen.

En yn it hege blauwe twinkele it stjirreljocht fen djippe trouwe.

IX. YN 'T JOUNSKOFT.

Salang er soun wier en sterk, — Jinse wier út in sterk laech — gyng it wol. Al wier er de sauntich al passearre, hy koe for syn soan, dêr't er by ynwenne, yet in bulte hântaesten weinimme.

Willem koe it fjild mar yngean om de gernierkerij to birêdden, âlde Jinse knapte thús it spil wol hwet op, Altyd pandere er om, yn 'e hûs by 't keppel bern hied er dochts gjin rêst; syn skoan-dochter wier wol net sa'n ûnaerdich minske, mar dy drokte fen 'e bern makke hjar koartkearich. Dêrby de âldman wier net sa gesellich. Meast wier 't praet oer de âlde tiid en Jitske hie al fiif-en-tweintich kear itselde heard.

Hy hie yn syn lang libben wol folle sjoen, mar net folle yn him opnommen. Sels yn 't wirk hied er altyd in dommekrêft west. En nou't mei de âlde dei de krêften him bijoegen, foel 't wirk safollesto swierder, hwent hy miste it rjuchte oerliz.

Hwet wier Willem al in stik oars. Hy like folle op syn ier-forstoarne mem. Altyd liep en derop út om op it maklikst it measte dien to krijen, hied er him fen arbeider ta gernier opwirke. 't Like det it drokke libben him hielendal meinaem, en hy net folle om heger dingen tocht.

Einliks wier Jinse bang for syn soan. Net det Willem dêr brûkme fen makke, mar dêr't hy fen geast en wollen fier de sterkere fen syn heit wier, fiede de âldman, det er him ûnder syn soan del to jaen hie, al wier 't him yn 'e wei, det de âldere for de jongere bûgje moast. Mar hy wist ek, det er sûnder syn soan yn 'e wrâld forlern wier. En sa dych er syn bêst op syn iensume wei him yn syn lot del to jaen.

Sims koe 't him sa bikrûpe, as er tocht oan 'e tiid, det er neat mear útsette koe. As er hjir mar goed weireizge, woed er wol det syn ein op 't lêst mar hastich komme mocht. Willem en 't wiif hienen it dochts net oan tiid om folle mei sa'n âld wrak skepsel om to toaterjen. Hy hie altyd goed tsjerksk west, mar it rjuchte ljocht hied er noait for himsels hawn. Scoe de hege God yn 'e himel wol nei de âlde stimper omsjen wolle? Hy koe dochts neat for God dwaen, net oer Him prate, lyk as dy âlde frommen dy't al sa lang op de wei west hienen, net ienris in fetsoenlik gebet opsizze. Men moast op Gods genade fortrouwe en op Jezus hoopje, mar ho, dat bleau him tsjuster.

Samar ynienen wier de slach kommen. In biroerte hie de âldman heal forlamme. Alhiel britsen laei er dêr op bêd. En syn praksesaasje mealde der al mar om hinne ho't it nou komme moast

mei 't wirk, det hy oan't dizze tiid ta for Willem to dwaen hie. 't Koe him sa oansleane det er op in stuit hommels oerein woe om nei 't bûthûs. Mar mei in swiere sike foel er wer yn 'e kessens del.

En Willem? Dêr seach er syn heit lizzen, de âld man dy't er altyd puchelje liet om't er ommers dôchs ljeafst hwet to dwaen hie, en bûtendien oars dochts mar in lêstige om-'e-teannen-rinder wier. En hy hearde de âld-man, as er heal yn 'e dwyl der oer riddenearre, ho drok Willem it nou ha moast, en hwet er wol fen him tinke scoe, det hy de hannen nou net mear útstiek.

Det wier for 't soannehert tofolle. Altyd hied er tocht det heit it wirk mar hwet út gewoante en sûnder omtinken neikaem, it blykte nou det er yn it heiteherte ek heiteljeafde wenne. Och, hied er mar wollen, den hied er dat altyd wol merke kinnen. Scoe syn heit oars for him wêze as hy for syn eigen bern? Hied er heit mei syn stûfe eagen net fiersto folle jage? Hied er wol ea hwet mei heit oerlein, en siet it him dêr net for in part yn det er sa ienselvich wurden wie?

As heit fen 't bêd ôfmoast, koed er gjin stap mear dwaen, Willem moast him slependerwize nei de stoel ta bringe. Heit seach mei eangstige eagen nei syn soan, mar wûnder, ho tear Willem de âld-man nou bihanle. En Willem, de oars altyd sa hastige, dych it him nou sa skoan oan tiid om heit it lijen sa draechlik mûchlik to meitsjen.

„Nou kin ik net mear for dy foerje“, sei er sa.

„Och, mar den skrip ik yn 't bûthûs efkes hirder, en oars bliuwt der op 't lân mar in ditsje en in datsje oer“, joech de soan bliermoedich ta biskie. 't Dych him sear, hy hie heit al fiersto lang bodzje litten, 't hie sa net hoechd, hy hie 't wol skikke kinnen det heit altyd net sa fen 't wirk dreau waerd; mûchlik det syn skrippen der ek gjin goed ta dien hie mei de krupsje dy't er nou skippe hie.

Jinse koe 't mar min foar 't forstân krije. Hy koe him syn soan hast net oars tinke as deselde fen altyd. Hwet wier 't al lang lyn det Willem yet sa'n lytse boi wier, en heit Sneintojounen mei him om malfarre. 't Like det der nou hwet fen de tearens oer Willem komd wier, dêr't hy yn 't foarige syn soan mei bihanle hie.

Oer 'e troanje fen heit rôlle in trien fen tankberheit, yn it each fen 'e soan blonk in trien fen birou.

Yet twa jier hat de âld-man hjir sa omheukere, en Willem, for hwaen er syn herte as in bern iependych, mocht it noch fen heit fornimme, ho't nou alles goed wier, en det er nou ek klear for de reis wier.

TIID.

Lyk skiere sé mei weach oer weagen giet
Dy't komme aloan en brekke yn bleke dei,
Dy't núndrje altroch fen wé in kleijend liet,
As wier in kâlde sjamme heimich nei.

Sa geane ús jierren mei hjar gobb'rijend swiet.
En skolp'rijend sūr, en wirde wyndrijend wei;
De weagen tomlje yn lêst fen drok fortriet
En skoerre wearze en slyk en modder wei.

Mar hilge hope is yn 'e takomst lêzen.
Fen 't kommen oan 't blierljochte himelstrân;

Dêr scil gjin sé fen tiidforweagjen wêze
It ivich lok bliuwt ivich-myld yn stân;

Dêr steane we oan de kleare sé, de glêzen'
En mei de gouden harpen yn 'e hân.

A. M. WYBENGA

FRISO.

De Frisonamme, dy't hjir boppe de doar stiet, hoecht nimmen kjel to meitsjen. Ik scil my wachtsje it spoar to folgjen fen apokryfe skiedskriuwers lyk as Okke fen Skarl en Sjoerd Petrus, dy't oer Friso fabele en orakele ha. Syn portret yn Winsemius' „Chronique” (1622) makket allikemin yndruk op my. Hy stiet dêr libbensgreat ôfbylde as sa'n Herkules mei in reade flagge yn 'e iene hân, mei in kroan yn 'e oare en mei it nuvere ûnderskrift: Friso gentis conditor, as scoe men in folk stiftsje kinne.

De saga forhellet, det er op wyld aventuer út it lân fen 'e Ganges kaem mei syn broerren Saxo en Bruno, det syn float yn 313 foar Christus oan 'e Fryske igge it anker útsmiet en det er de stêd fen Starum boude.

Dit is allegearre fantasije yn 'e trant fen it Oera Lindaboek. It bringt gjin ljochtsprinkel yn 'e leadswiere tsjusternis, dy't hinget oer 'e oarsprongen fen it Fryske folk.

Dochs lit ik de Frisonamme yn wêzen as symboal fen it Ur-friezendom, fen dat âld stik Germaenske natuer, do't de minske noch ien wier mei sé en wyn, mei beam en sinne.

En nou wol ik it paed wize om dat kenne to learen. Dêrta bigjinne wy net mei de boeken, mar mei de fyts en traepje nei de earste de bêste terp, dy't ôfgroeven wirdt. It scil yen wêze as in iepenbiering. It scil yen gean as mysels, do't ik útstapkes makke nei de wierden fen it âlde Fivelgea. Ik folge it ôfgraven fen 'e wierde to Marsum (Gr.), Eenum, Wirdum (Gr.), Ballo e.o. Dêr seach ik hwet de lodde bleat lei, hûnderten dingen út de primitive maetskippij fen ús foarfaers: de peallen fen hjar earmtlike wenten en stallen, de drinkdobben fen hjar fê, de hierkamen en mantel-spjelden, de nullen en spinkloskes fen hjar frouljue, de kralen en bikkels fen hjar bern, de potten en pannen, it fiskark, it ridskip dat hja brûkten, tofolle om it allegearre op to somjen. Hwet hat it my tichteby dat fiere forline brocht. Men sjucht kâns mei hwet stúdzje en foarstellingskrêft sa'n lytse terpdelsetting wer op to bouwen. En men kriget der sa'n nocht oan, det men net rêst foar en alear men in samlingkje terpâldheden gearfandele hat. Dat trunet oaren ek wer oan. Ienris winterdeis iepenje ik myn kast

Poëzije fen A. Wybenga.

GESANG 248.

„'k Scil de myldste streamen jiette”
Sprekt de Heare „op 't toarre lân
Koele boarnen wytgje wiette
Oan 't forskroeide Eastersân,
Hwêr nou de earme pylger giet
Riizget dré in tankjend liet.”

D' ierde leit fen nacht oerditsen
Twang fen skeinend skaed en dea;
Isrel fen syn flêsk bitritsen
Frege nei syn Kening nea
Mar syn Kening, myld fen stim
Siket ljeavjend-earnstich him.

's Hearen wird bliuwt ivich jilden:
As Syn Geast de tún trochwaait
Scil it ljochtsje oer wide fjilden,
Wirdt it lân mei grien biklaeid.
't Rypjend nôt hat segen woun
Niget moedswier nei de groun.

Bring Gods wird yn alle hernen,
Tsjinders Gods yn heger krêft.
Lied de blinen, bring forlernen
Ut de tsjustre sûndegrêft
Troai hjar út it hûnsk fordjer
Nei ús âffaers hope wer.

Niigt it skaed ek oer jimm' wegen,
Sjucht it each gjin stipe stean,
God jowt op Syn tiid Syn segen
Op 't gelove in sillich lean.
Yn 'e jountiid jowt Er 't ljocht
Elk dy't dimmen nei Him socht.

Heit hjirboppe, o hear ús kleijen,
Bring de stiif fordwaelde siel
Ut de deadske skaedkontreijen
Nei Jins himelsk brilloftsmiel
Lit ús each de blidens sjen
Fen it heil oer Sions bern.

Ienkear komt Er op in wolken
Op Syn heilige oardielsdei,
Riizje o lofliet, jublje o folken
Strui de palmen op Syn wei.
En it útkarde Israël
Bûgt him yn dy Namme del.

DO'T IT BLAU FIOELTSJE BLOEIDE.

Do't it blau fioeltsje bloeide
Stil en dimmen oan it paed,
Stienen hja by 't sêfte blombêd
Yn 't ljeavjend beamteskaed.
En hy sei dy swiete tinzen,
Gouden ljeafde op stille joun,
En hy hat det teare mûlke
~~Meaz~~ as djûrste wurden jown.

Do't it blau fioeltsje bloeide
Himelrijk en jountiid-tear,
Lei de poarpren ljeafdesinne
Mylde blidens oer det pear.
Hoarens lei oer wide fjilden
Stjirkes wonken heech yn 't blau
En hy joech dy sterke wurden
Fen de stille houlikstrou.

Do't it blau fioeltsje bloeide
Kaem de wylde, hirde wyn
En de swarte oerstjûre wolkems

Dôven gloede en himelskyn;
't Swakke blomke foel forwylge
Yn it slykoerteine stof,
En syn herte skriemde tiden
Yn it blomforheistre hôf.

JOW MY. . .

Jow my hwet bliids fen blommen mei,
Hwet miedebloemtê lyts en tear,
Hwet stjirtesprankels ljocht en klear.
Jow my hwet stille maitiidsdei,
Hwet bliids fen blanke blommen mei

Jow my hwet ljochts fen lieten mei.
Hwet iepen klang fen harmonij,
Hwet fûgelsang fen poësj.
Jow my hwet ljeafs fen boartersdei
Hwet lights fen ljochte lieten mei.

Jow my hwet laits fen libben mei,
Hwet rounne laits op sounne wang,
Hwet glimke oer stille willeklang.
Jow my hwet silvrens op myn wei,
Hwet laits fen langjend libben mei.

Jow my hwet hertetearens mei,
In stypjend leauwe, in sielebea
In hope-treast, in ljeafdepea,
Jow my in each op himelde
Fen blomte en stjirte en rêste mei.

WÉMOEDSBAN.

Hja wier in Friezinne mei goudbloun hier
Mei 'n each as de prieljende dei,

Mar hjar laits wie gjin lok, hwent hjar herte wier
Yn weagjende wêmoed wei,
Hwent hy, dy't hja ljeave, yn 't kwea bitiesd
Hie grousum de roaze yn 'e woartel kniesd,
Al bloeide de blomme noch nei.

En do't ik hjar seach yn dy mimerjoun
— De loft hie nei drôgjen him lein,
't Loek sa dizich oer 't gea om ús skrouske lea, —
Do haw ik myn leed hjar sein:
— Myn ljeafste wie rêste yn 'e tsjustre groun —
Do haw wy eltsoarren ús wêmoed joun,
En binne wy skriemende tein.

IT LIBBENE LIET.

Hy joech him foar 't finster en lies yn syn boek
Fen blommen en stjirren 't gedicht.
Ho dronk er de sang yn as pearljende wyn
En it herte sloech ljocht him en licht,
En foar syn geast as de miedebloem frij
Donsen de bylden fen blidens foarby.

Hy moast efkes opsjen: dêr kreake de snie,
In linige stap kaem der nei.
In sangkje klonk heech yn 'e winterske loft
As 't ûnthjit fen de maitiidske dei,
En foar syn eagen sa glimkjend en frij
Dounse det trintene fanke forby.

Syn boek liet er bliuwe, it libben spriek heech,
Is kreazens gjin bloeijend gedicht?
Hy tikke tsjin 't rût oan, hja knikte him ta
Mei in laits op hjar noegjend gesicht.
't Glimke yn twa herten: dû biste for my.
't Libbene liet fen "de ljeafde bliuwt nij".

DE WEI FEN 'T LIET.

Opgroeid yn 'e mylde keinsens
Fen de ljochte mimerlânnen,
Dêr't by 't simmer nôtfjild weaget
Op de stille sefyrssigen,
Dêr't de kij to drôgjen steane
Mids de glêdde bûterblommen, —
Wie hjar libben ryk en rêstich
Rêstich ryk yn Him de Heare,
Dy't Natûre goud en glâns jowt
Mei 't ûnthjit fen maitiidrynskens.
Yn hjar herte bloeide 't siersel
Fen de sêfte stille geast, dy't
Kostlik is yn 's Hearen eagen.
En as heit yn tinkenstounen
Seach nei 't sjongend, rizich fanke
Byld fen hjar, dy't hy sa ljeaf' hie
Mar dy't al nês lange tiden
Teach nei 't lân fen liet en libben,
Wist er him wer ryk en lokkich
Yn 't bisit fen hjar dy't opwoeks.

Al hjar tins en lok en jubel
Wist se yn 't laitsjend liet to lizzen,
Det yn 's herten djipten opgroeit
Lyk de swanneblom op 't wetter
Opjowt him nei 's himels sinne.
Yn hjar fersen laei de myldens
Laei de tearens, laei de frommens
Fen de wide miedefjilden,
Dy't yn jountiids roase klearens
Mei it dauweklaed oerwoeksen
Hjar nei stille dodze jowe.
Och, sa wie hjar hiele wêzen,
Unbidoarn fen stêdske oerdwealkens
Gyng se troch it rike libben
Mei in eigen tins fen tearens.

Dimmen as it blank fioeltsje
Skruten as 't forjit-my-netsje
Hippljend as it ljurkelûdtsje
Det nei 's himels loften stigret,
Wie hja as in miedebloem
Dy't him yn 'e maitiid opjowt
As de wynske wolkemskaden
Dounsje oer miede en finneblomte.
Laei yn 't liet ek ljeafdelangstme,
Lyk de blom lûkt nei de sinne,
Och dy langstme bleau bidimme,
Stil en sterk gyng hja hjar wegen
Inkeld fen hjar heit bigrepen.

Jong fen jierren, ryk yn witnis
Oer de djippe heilsbiloften,
Oer it ljocht fen 't Krus ús riizjend,
Oer it wûndre minskelibben, —
Wie de nije doomny kommen.
En syn wurden stil fen frommens
Wiernen oan de lytse keppel
Fêste leauwers himeldauwe,
Rêst en frede oer mēdde sielen.
Mocht syn libben striid ek witte
Tsjin de tsjustre tsjoede twivel,
Dôchs, yn 's Hearen krēften hied er
Hâlden hwet er ienkear woun hie
Dêr't er sterk yn 't Godsforboun stie.

Yn dy heilge jountiid, do't it
Gealtsje song fen lok en ljeafde,
Do't oer 't hege linebeamte
Paradise-keinsens sweve,
Siet er yn de boerewente
By de ryk mei 't liet bitrouden.
't Wird gyng oer de ljochte blidens
Fen de rykdom fen Nature,
Ho't de God Dy't loft en wolkems

Stjûrt yn wizens, klaeit mei keinens
Yn Syn wirk Him iepenbieret.
En ho't dichterseagen sjugge
En ho't dichtersherten fiele
Fen de blankens himelhichten
Fen de tsjoedens helledjipten
En ho't yn de gouden lieten
Blomte en wolk en nacht herriizje;
En ho't yn dy heger sferen
Heger sielen hjar bisibje.

Skruten lies do't fanke 't fers foar
Dichte op stiltmes blanke blossem,
As de ljochte jounstjir rêst jowt
Oan de oerdauwe slommerfjilden,
As de sûrstalblêdtjes drôgje
En natûre yn frede-wijing
God oanbidt, hjarsels ûntsonken.
„Jow 't my mei, det ljochte lietsje,”
Bea er, „'k makke faek in wyske
By in fers fen frjeonesiele
Lit my hjir de snare oer poene.”
Mocht hja 't weegrje? mar hja trille
Do't hja fen hjar sieletinzen
Oerjoech yn in oarmanshânnen,
Dêr't hja oars hjar lieten skruten
For hjarsels en heit biwarre.

't Wie dy heilge simmerjountiid
Do't de abeeljebledde blonken
Wyt fen sinneblanktme oertrille
Det er yn syn moaije keamer
By it lûd fen 't stimmich oargel
,t Fers op noaten brocht hjar foarsong.
Oer de toetsen dreau de finger
Unbistimd earst, heal ûnwittend
Ho de rjuchte toan to finen,
Hommels do, yn rjucht bigripen

Joech er oan it wird de wize
Song er mei in suvre fieling
't Liet út fammeboezem riizge.

Op de tafel stiene blommen
Yn syn kouke lûstre in knarje
Yn 'e keamer dreau de stimming
Fen it liet op flinterwjukken;
En dêr stie de miedebloem
Lûst'rjend yn 'e blanke spanning
Fen in siel dy't skruten opnimt
Hwet se as 't djipste en ealste sochte
En net wis wier oait to finen.
Yn hjar eagen wie de ljochtens
Fen de heechste sielebliden;
Hwet hjar 's herten tins mei 't liet woe
Hie ek hy trochfield, trochlibbe
Wie by him ta noaten woeksen,
Song er nou mei djippe stimme.

Optein kaem hja neijer, neijer
Leunde mei hjar hân oan 't bekling
Fen de stoel dêr deun oan sines;
Heilge wijing yn 'e jountiid
Stille nocht yn sieledjipten.

Dien wie 't. As in dauwepearl
Dripte in trien oer 't blanke wang hjar.
„Tankje”, koe hja amper útrje.
Sels yn djipst fen 't wêzen oandien
Doarst er nei de faem net opsjen
Mar yn 't spegelsje op syn spyltûch
Mirk er hjar yn al hjar moaijens.
Dêr, dêr stie se yn al hjar suvrens
Wiere tankbrens, ûnbidoarnens
Bern bleaun yn hjar fammejierren
Djip fen eagen, swiet fen mûlke
Miedebloem en — keninginne,

En yn twa pear eagen sparkle
't Ljocht fen 't lân fen liet en ljeafde
't Fjûr det tein út sieledjipten
Great bisibbe sielen gearraent.

Do't er hjar nei hûs ta laette
Hâlde hy hjar hântsje it blanke
Sêft en hoeden as hwet hearliks,
Seach er yn hjar each, it iepne
En hy wiste hwer se op wachte
En hij naem hwêr't hy nei longre.
Do wiern' stil hjar eagen sletten
En hjar wang wie laits en ljeafde
Hwent mei 't liet det sielen rekket
Wiernen siel en sinnen knotte.

HJERSTLJOCHT.

Jy binne, Hear, yn 't flûnk'rjen fen de sinne
Dy't as in breid oan blauwe loften stiet,
Jy binne yn sê syn ivich rûzjend liet,
Yn weachjes, dy't oer blanke wetters rinne.

En as yn hjerst de beammen útbloeid binne
En 't wâld yn greate glâns to stjerren stiet,
Den is 't Jins ljocht, det ek yn 't stjerren giet
Oandwaenlik troch it lôgjend beamte hinne.

As ek myn paed yn giele neijerslean
Forrint, en hjerst syn grize wolken gear.
Oer stoarne bloei, lit den in inkle striel
Fen lette sinne fâlle yn myn siel,
Lit troch myn hert, as heech genedelean,
Den ek de ljochtglâns fen Jins hjersten gear.

de ûntjowing, it selsforkrijen fen in wêzen, in ynboarst, ynboarstkrêft, dy't de minsken, it heitelân, de biweging for' ivich ta seine wêze kin.

JAC. FEN HEECH.

LANGSTME.

Lyts fanke sit to mokkrjen oer 'e flier
Och 't is sa'n set, sa'n libbenslege dei
It boartersgûd jowt nocht mear, noch fortier
Hja tsjirmt sa near, och memke is hjar net nei.

Hwêr dochs dy swiete treaste wêze mei
Dy stille laits, dy't hjar it goudenst wier?
„Och memkeljea, hwêrom dochs hjoed sa fier?
'k Hear stap nei stap, mar memke bliuwt wei!”

Dêr 's mem! hwet lok! rêst nei de sielefreech.
De sinne twinkelt oer it lytse wang
De hankes gean nei memkes earms omheech
Mem tilt hjar sterk en sjongt in suzesang.

Sa, Jezus, giet nei Jo myn mokkrjend hert
O, nim my dochs; ho hat myn siel forlet!

A. WYBINGA.

printe wurde om it hert fen 'e Fryske frijconen to forkwikken mei de jeften, dy't God ús joech.

* * *

Fiftûzen psalmboekjes, mei de catechismus derefter kostje tsjinwurdich seistûzen gounen. Scille wy mei in jier in printe Frysk psalmboek hawwe, den moatte alle leden fen ús selskip skreppe. Wy moatte der goed for sizze, det wy d'r tsjien, tweintich, fyftich, hûndert gounen for oer hawwe; wy moatte der goed for sizze, as yen dat better past, det min fiif, tsjien, tweintich ef mear psalmboekjes for yens rekken nimt. Dan hat min ris ien om wei to jaen. Allinne sà komme de psalmen út it stjelpke yn hûnderten Fryske wenten. It Haedbistjûr fen it Selskip hat for dizze saek de kriten Warkum en Ferwâlde oanwezen en yn 'e krite Warkum bineamd de hear B. Molenaar. De Selskipskas is net bymachte de kosten fen it printsjen to hoedsjen, en dêrom is de administrasje fen dizze saek ôfsûndere fen 'e Selskipskas. Yn dit nûmer fen ús Tiidskrift fynt men in lyst, dêr't ider selskiplid, nei't wy hoopje mei oan it wirk gean scil.

G. KAMERLING, Skriuwer.

Sketskes fen Fetse Greidema.

~~SNIE.~~

Do bigoannen hja to rûgeljen, sêftkes earst as mijen en skru-ten, ien foar ien, en yn 'e stiltme fen 'e neimiddei hienen hja in hiel skoft wirk ear't hja hjar tsjin 'e langjende ierde oanfliiden, en do't hja de earste boaden der op útstjûrd hiene, doarsten hwet langer hwet mear fen hjar sisterkes út 'e blau-swiere wolkems nei ûnderen komme. Sa kamen de wite snieflokjes yn hiele klof-ten oer 'e wide fjilden, en rein en heilich wier hjar wêzen. En rein en heilich waerd hiel de ierde biditsen, it bigoun to blin-kerjen op 'e tekken fen 'e stille huzen yn 'e romte, de beammen waerden niigjend fen swiere witen en de blankens wier tsjok oer 'e lannen útspraet. Sa fliiden de miljoenen hjar al steviger en rês-tiger tsjin elkoar oan. —

Ageboer stie oer 'e ûnderdoar to stoareagjen. „Lêstich dy snie, in bytsje froast is wol moai, den is alles droech en himmel om yen hinne, mar dy snie makket it sa ing. De skiëp kinne gjin iten krije, it wirdt sa min to gean, wit hwet ûngelokken der noch barre”, sa jeuzele er tsjin syn arbeider, dy't oan't foerjen wier.

„Ja boer, as der mar net wer in keppel skiep forsûpe; wit jy noch wol, ho't it nêst sjen jier om dizz' tiid gyng? Och dy earme bisten, it begreatet my noch as ik der om tink. Trije skiep forsûpt en it loperbarchje yn it einebit”.]

Dizze wurden hellen ek foar Ageboers eagen alderlei aeklike toanielen fen fordronken bisten, en lang en wiidweidich waerden de slimme gefallen bispritsen.

„Ja, en de loft stiet sa, der kin wol in knibbel snie komme”, mei dizze wurden stapte Ageboer op 'e mûskefeale kou ta om hjar yn 't span to setten. —

Stilkes fortinnen de griisblauwe wolkems, in inkeld stjerke kipe út it omhege om to sjen hwet de wite sisterkes dêr ûnder útheve hiene en hja sparkelen fen blidens om 'e reinens fen 'e ierde. En yn 'e stiltme fen 'e nacht biskôgen tûzenen gleone fjûr-eachjes it sniewûnder. En de froast, ûnsjenbre broer fen 'e snie-flokjes hold syn sisterkes yn wêzen. —

Noartsk en min to brûken stoepen de minsken de oare moarns troch de snie, weintsjillen makken tsjustere paden oer 'e wei, en de bern bodsen en hompten nei skoalle. Oeral hwer minsken kamen waerden it reine bismodze en ûntheilige.

Ageboers feint laei yn 'e smoute fen 'e bitebult to koerke-foljen. Hja moasten nou mar yn 'e skûrrereed, hie de boer sein, de froast koe hjar oars wol ris to pakken krije. Pats, in sniebal krekt yn 'e nekke. Hwersanne wei? Net ien to sjen. Wer ien, de pet ôf. Ris sjen, dêr fordwoun krekt it laitsjende gesicht fen bûrmans Rinske om 'e hoeke fen it heablok. „Wacht ik scil dy!” ringen stau Lolke oerein, mar in hege laits yn 'e fjûrherne der njonken joech him weet det de fûgel for dizz' kear ûntkomd wier. Hy koe him wer nei 't wirk sette.

In heal ûrke letter rûgele him wer in hânfol snie by de nekke yn, mar der nou op fortocht, sloech er krekt om 'e hoeke fen 't heablok syn earm om Rinske hinne. „Nou dû” en hy grypte in hantsjefol snie. Mar hja skoerde hjar los. „Mis hear”.

„Ik scil der dy wol ris wer for krije. Ast joun om boad-skippen moaste, scille wy wol ofrêkkenje. —

Do't de bern út 'e skoalle kamen, wierne hja aerlich ta de kjeld biwend. De iene sniebal nei de oare snûre troch de loft, en de petsjes en jaskes seagen skierwitich fen 'e tokniesde snieballen. En paedtsjegliden en slydjejie, det de wankjes read seagen fen 'e waermens tsjin 'e kjeld yn. Sa glêd as sjippe waerd de wei en Rinske hjar heldere laits gyng heech yn 'e ile jounsloft do't Age-boer op 'e hannen en foetten yn 'e barm fen 'e wei tolânne kaem.

Read en oranje stie de ljochte jounloft, do't Rinske mei in fleurich sin oer 'e kreakjende snie stoep. 't Scoe wol froast bliuwe, hie heit sein, en foar hjar each spoun de iiswille de nochtfolle tafrielen fen mei kammeraetskes ef ja mei hwa wit ... de baen lâns to striken. Der wier in liet yn hjar herte en sêftkes sjongend pandere hja de wei lâns nei de bûrren ta. Dêr om 'e hoeke kaem ek yet ien oanwanneljen.

„Lolke, noch sa let op 'n baen, hwet scil Ageboer sizze”, pleage se.

„Ja mar dû witst wol”.

„Hwet scoe ik witte?” mar mei him in bytsje ûntwike to wollen, kaem hja krekt yn 'e skeante op in jonges glydbaentsje en ... dêr skuile hja hinne.

Mar Lolke hie syn earm al om hjar hinne slein en wist hjar op 'e foetten to hâlden. „Nou bitelje” lûstere er, „k haw 't nou dûbeld fortsjinne”.

Heech yn it blauwe wier de sparkel fen 'e silvren stjerren en oer 'e fjilden de blankens fen 'e reine snie. En heech as de gloed fen 'e silvren stjerren blonk it fammene each fen 'e waerme ljeafde en blank wier dat holke as de reine snie.

Ivich bliuwt Gods ljeafde yn stân;
 Libbens lêst is swier to dragen
 Mar syn sêfte treastershân
 Stipet ús lâns wei en dagen;
 En yn neare twivelnacht
 Haldt Syn golle ljeafde wacht.

Ivich bliuwt Gods ljeafde yn stân;
 Yn ús polsket wyld bigearen
 Mar Syn ljeafde- en iverbân
 Bliuwt by steat dy stoarm to kearen;
 As Gods Geast de brânning dwêst
 Fynt it hymjend herte rêst.

Ivich bliuwt Gods ljeafde yn stân
 O, wy fâlle yn felle sûnden,
 Mar Hy nimt ús by de hân,
 Hielet hjitte en koarts en wounen,
 Jowt ús skildforjaend wer moed
 Himmelkrêft en libbensgloed.

Ivich bliuwt Gods ljeafde yn stân
 Ho't ek wylde winen bylje
 Oer it ierdske ûnljich lân;
 Grien en keine blommen wylje;
 Ringen bringt út lêst en krús
 Hy syn teare bernstjes thús.

'k Priizje lûd Syn ljeafdemacht
 Sterke en iivge sûndaersminne;
 Op dy ljeafde scil gjin nacht
 Ho fol dize en wolkems 't winne.
 'k Reizgje bliid nei better strân
 Ivich bliuwt Gods ljeafde yn stân.

A. WYBENGA.